

Magt, som udtryffeligen og ved enkelte særlige Bestemmelser maatte være ham anvist, og slet ikke mere. Og nu er det mig bekendt af de Bilag, hvoraf Ministeren har ladet Forslaget ledsage, navnlig af de 10 Mands Betænkning, denne Sag angaaende, at den Sag hidtil i Vestindien har staaet eller dog været forstaaet noget anderledes, saa at Anordninger, Ordonomantfer eller hvorledes jeg tydeligt skal udtrykke det, allehaande regulerende Bestemmelser, som udstedes af Gouverneuren, de ansaaes og ansæes vel endnu derovre som Love i egentlig Forstand. Jeg synes derfor, at der er i høi Grad Trang tilstede til, at det, som Udvalget har foreslaaet, ret bestemt bliver udtalt, at Gouverneuren er der, for at være den executive høieste Myndighed, at han vel efter visse nærmere Bestemmelser, i visse Tilfælde kan udstede Anordninger, men at, hvad der gaaer ud derover og altsaa den hele tidligere Tradition om, at han er et Slags lille Souverain, som forener de 3 Magter i sin Person, at det maa være en Misforstaaelse, om ikke af Fortiden, saa dog af Fremtiden. — Den anden Sætning lyder saaledes: „Den dømmende Magt udøves af Domstolene, der ene have at rette sig efter Loven,“ og Ministeren ansaae denne Bestemmelse for mindre nødvendig. Jeg for min Part skal dog tillade mig at ansee den for meget nødvendig. Og jeg skal i den Henseende først beraabe mig paa, at Ministeren, om jeg ikke huffer feil, i det samme Foredrag selv antydede, at den dømmende Magt ogsaa i Colonierne er forenet med den administrative, thi da synes jeg virkelig at det er i høi Grad nødvendigt, at man idetmindste ved enhver Leilighed faaer indskærpet, at den dømmende Magt ifkun bør udøves af Domstolene, og ifkun efter Loven, for at det dog der ved idetmindste i nogen Grad maatte kunne lykkes at bøde paa det Forvirrede, der er i den Tingenes Orden, hvor een og samme Person snart er Redskab for den administrative Magt, snart som Dommer skal vide at holde sig fuldkommen ude af en saadan Afhængighed. Ja, jeg kunde vel ønske, at det maatte skrives med alenlange Uncialbogstaver, hvis det i nogen Maade kunde hjælpe det til, bedre at veie op mod den sørgelige Tilstand, at der dog allige-

vel kan komme en Stribelse til vedkommende Dommer, som det kan falde ham yderst vanskeligt at afgjøre, om han skal ansee som en Ordre fra den administrative Foresatte til sig som administrativ Embedsmand, eller som et Forsøg paa at gribe ind i den dømmende Myndighed, som er ham betroet. Endnu skal jeg i den Henseende tillade mig at gøre opmærksom paa, at, hvis jeg ikke feiler, er det Tilfældet i Colonierne, at en stor Deel Embeder forvaltes af konstituerede Embedsmand, og at, dersom det — hvad jeg efter min Kundskab om Sagen ikke skal driste mig til at yttre Noget om, — hyppigt maatte finde Sted, ogsaa med Hensyn til Domstolene, saa er det en af de forviklede Tilstande, som i høi Grad og saa snart som muligt turde trænge til Ændring, og indtil da idetmindste til ved en Sætning som den foreslaaede, lovbestemt, saavidt muligt, at modarbeides i sin Fordærvelighed. Thi at Personer, der forresten bestemme sig til Embedscarrieren, uden fast Ansættelse, hyppigen konstitueres som Dommere, at det ikke kan være noget velgjørende for Domstolenes Selvstændighed, og idetmindste kræver stor Anstrenselse fra Lovgivningens Side, for at opveie et saadant Forhold, skal jeg ikke besvare Noget med videre at udvikle. — Ministeren meente, med Hensyn til den 3die Sætning om, at „Kongen besætter Embederne og kan afsætte og forflytte Embedsmand i Genhold til Grundloven“, at den turde være uvigtig, da det var Noget, der fulgte af sig selv. Det er mig ubegribeligt, at det skulde være en Selvsølge, men det grunder sig maaskee paa, at jeg ikke endnu har faaet studeret mig ret ind i Grundloven. Det forekommer mig, som om, naar Grundloven siger med Hensyn til Embedsmand i Almindelighed, at Kongen kan afsætte og forflytte Embedsmand, men dog derfra undtager Dommere, saa gjør den en Indskrænkning i Kongens hidtilværende Magt; den fastsætter, at Kongen ikke kan gaae videre i denne Retning, end til en bestemt stor Kreds af Embedsmand, og det endda paa de Betingelser, som forøvrigt ere fastsatte i Grundloven, hvilke Indskrænkninger ikke tidligere saaledes fandt Sted, men kun berøede paa Souverainens egen frie Selvbestemmelse. Jeg seer derfor ikke rettere, end at